

(híd)

Amióta csak ismertem, Amberg Zoli mindig felcsavarodott valamire. Hol csendéleteket festett, hol társasjátékokat eszelt ki, hol államférfiakat ábrázoló bélyegeket gyűjtött. Még iskolások voltunk, amikor kitalálta, hogy keressük meg a debreceniek kincsét, amit 1660-ban Szejdi Ahmed pasa közeledésének hírére ástak el. Kijártunk a Basahalomra, lelkesen kerestük az arannyal töltött ládákat. Zoli trópusi sisakot viselt, az anyjával vetette meg a debreceni zsibogóban. Miután a kincset nem találtuk meg, a sisak kedvéért úgy döntött, ő Sir Henry Morton Stanley. Viselkedése megváltozott, választékos lett, magázódni kezdtünk. Rám osztotta David Livingstone skót misszionárius szerepét, megesküdtött, azonnal a felkutatásomra indul, ha véletlenül elvesznék Afrikában, valahol a Tanganyika-tó környékén.

Ezek a korszakai, ahogy jöttek, elmúltak. A kilencvenes évek elején mozifüggővé vált. Emlékszem, volt olyan hétvége, hogy négyszer ment moziba. Nashida könyörgött, uralkodjon magán, ne szórja a pénzt mozijegyre, de hiába, a helyzet tovább romlott, amikor Zoli beleszerezett a horrorba. Ez a jövő, mondta lelkesen. Az amerikaiak mindent összekentek takonnyal a nagy profitért. Lejáratták a szerelmet, a bűnt, a történelmet, maradt a vér, minél több, annál jobb! Egy alkalommal elmentem vele az Abrie moziba, oda járt a leggyakrabban. A film – úgy emlékszem, *Découpage*, azaz *Trancsírozás* volt a címe –

arról szólt, hogy egy mexikói származású postás a kínai negyed gőzfürdőjében beleszeret egy cukorbeteg zenetanárba. Összeköltöznek, elhatalmasodik rajtuk a szadizmus. Autósmozikba járnak, ott hajtják fel áldozataikat. A lakásukra csábítják, megölik, majd szakszerűen boncolják, darabolják őket. A rajztanár festményeken ábrázolja a műveletet, a képei divatba jönnek, a galériák versengenek értük. Abból úznak sportot, hogy az emberi alkatrészeket a város különböző pontjaira csempézik. Derengő hajnalokon járják az utcákat, beleket terítenek az autók tetejére, fejet, lábat helyeznek a házak kapuja elé, belső szerveket hagynak a parkok padjain. Néhány alkalommal felöltöztetett, de fej nélküli embert állítanak a buszmegállóba, a metrójárárhoz. A város retteg, a rendőrség nagy erővel nyomoz.

A film után a Rue de Curcelles-en sétáltunk hazafelé, közben betértünk egy bisztróba, croque monsieur-t ettünk, sört ittunk. Hatalmas film volt, még most is a hatása alatt vagyok, mondta Zoli, olyan profin meg tudják csinálni, hogy az ember beleéli magát, és tényleg érzi a vér szagát.

Én a hülyeség szagát érzem, válaszoltam.

Amberg Zoli ettől a megjegyzéstől bezárult, nem akart tovább beszélgetni. Némán gyalogoltunk egymás mellett, de mire a Villiers metróállomáshoz értünk, elismerte, hogy igazam van. Megfogta a karomat, a szemembe nézett. Az összes horror kártékony faszság, enélkül is tudjuk, hogy az ember is állat. Mindenki jobban járna, ha egyet se forgatnának le, hanem a pénzt odaadnák a szegény algériai családoknak. Miért éppen az algériai családoknak? Te kinek adnád? Vannak ázsiaiak is. Igen, Gyulus, vannak

ázsiaiak, meg feketék, sárgák, zöldek, meg mit tudom én, milyenek, annyi pénz viszont nincs, hogy jusson mindenkinek. Te bele vagy szédülve az arabokba, Nashida miatt. Nem az arabokba, csak az algériaiakba. A többiek le vannak szarva? Nézd, Gyulus, nem lehet az egész világot szeretni, de ha mindenki testvérének fogadna egy bevándorolt családot, attól már becsődölne a rohadt nyugati politika! Hű, Zolikám, én mindjárt elsírom magam, te majd megvéded az algériaiakat, igaz? Igen, kiállok mellettük, számíthatnak rám. A nagy fehér télapó kézen fogja a szegény elnyomott arabot, te jó isten, Zoli, ugyanolyan fekete segítők vagyunk, mint ők. Szó sincs róla, tiltakozott, minket nem néznek le, nem vagyunk gyarmatáru!

Hülye fasz mosodás, mondtam erre.

Te süket, seggfej szemetes, vágta a képembe.

Intett a fejével, kövessem, mutatni akar valamit. Metróval elmentünk a Sebastopol állomásig, onnan a Szajna-partra gyalogoltunk, a Pont Saint-Michelhez. A híd korlátjára könyököltünk, legeltettük a szemünket a vízben, a fényeken. A rakparton rendőrök szirénázott, közben zengett a Notre Dame harangja. Amberg Zoli a folyóra mutatott.

– Itt halt meg Nashida édesapja.

– Mi történt? Belefulladt?

– Nem egészen. 1961. október 17-én agyonverték a rendőrök és bedobták a folyóba. Tele volt a Szajna halott tünnetőkkel. A francia kormány három halottat ismert el, az Algériai Felszabadítási Front háromszázról beszélt. Tízezer algériait letartóztattak, nem lehet tudni, hányat kínoztak halálra. A párizsi csata tabu, a franciák még ma is kurva idegesek, ha szóba hozod. De ez még semmi, Nas-

hida nagyapja harki volt, ezt add össze, Gyulus, ilyen, ha a politika bedarál egy családot.

– Harki? Az meg mi? – kérdeztem.

A hátamra csapott.

– Milyen francia vagy, ha még ezt se tudod? – Intett a fejével. – Gyere, pajtás, dobjunk be még egy sört, közben elmesélem.

Késő este értünk haza, égett minden villany. Nashida a tévé előtt ült, réztálcából pisztáciát evett, közben a tekintetével követte minden lépésünket. Aggódott, hogy kitör a vihar. Az ágyam mellett ugyanis színes pokrócokból összerakott derékalj feküdt, Numa trónolt a közepén, kibontott hajjal. Káprázatosan szép volt, úgy illatozott, mint egy májusi orgonabokor.

– Te jó ég! Ez a csaj mit keres itt? – kérdeztem.

– Rhekkai – mondta rebbenő hangon Numa. Lehunyta a szemét, megismételte. – Rhekkai.

– Mit mond?

– Szeret téged – tárta szét a kezét Nashida, s a mozdulattól egy pillanatra kilöttyent a melle a pongyolából.